

Ændringsforslaget under Nr. 3 om en ny § 4 af G. d. (se ovenfor) vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Clausen): Med Hensyn til Indlevering af Ændringsforslag til tredje Behandling nævner jeg, at denne muligvis vil finde Sted paa Mandag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredje Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Sønæringen m. m. af 25de Marts 1892.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2904 ff.).

Der var til denne Behandling intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Jungen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

Formanden (Clausen): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2651; Udvalgets Betænkning i Tillæg B).

Uden for Betænkningen var der intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer og de stillede Ændringsforslag fattes under Forhandling.

Ordføreren (Bajer): Som man vil se af Betænkningen, er Udvalget enigt om

at stille et Ændringsforslag til Lovforslaget. Der er et Mindretal i Udvalget, som ad en noget anden Vej end de øvrige Medlemmer er kommet til den samme Betragtning, og da denne Tilføjelse til Betænkningen er kommet frem paa et saa sent Tidspunkt, at man for ikke at opholde Sagen ikke har villet holde et nyt Udvalgsmøde af den Grund, kan jeg ikke som Udvalgets Ordfører udtale mig derom, inden muligvis et Medlem af det ærede Mindretal paa to Medlemmer har haft Ordet, og jeg skal derfor foreløbig anbefale Ændringsforslaget og afvente, hvad der nærmere maatte foresfalde.

D. Scavenius: Efter denne Udtalelse fra den ærede Ordførers Side finder jeg mig foranlediget til at gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Det vil ses, at Landstinget havde udstemt en enkelt Person af dem, som vare foreslaaede optagne til Indfødsret, nemlig Nr. 259, og at den væsentlige Grund hertil vel maa søges deri, at han havde indtaget en temmelig u selvstændig Stilling, havde maattet i alt Fald til Dels støtte sig ved enkelt Lejlighed til Hjælp fra de fattiges Klasse, i Forbindelse med, at han ikke havde modtaget nogen Anbefaling fra vedkommende Kommunalraads Side. Dette sidste kan man ikke lægge afgjort Vægt paa, da det er fastslaaet, at i og for sig behøves Kommunalraadens Anbefaling ikke for at faa Indfødsret, om det end vejer med som et Moment. Hvad derimod det første Argument angaar, tror jeg nok, man i sin Almindelighed maa tillægge det nogen Vægt, og det Mindretal, hvortil jeg hører, maa i alt Fald betragte det som en ret vægtig Grund til at nægte Indfødsret, naar vedkommende har vist, at han ikke er i Stand til at bevare sin Selvstændighed, at det altsaa er en Person, der maa antages inden ret længe at ville falde det offentlige til Byrde, det være sig enten i Form af Fattigforsørgelse eller i Form af Alderdomsforsørgelse. Det Spørgsmaal har jo tidligere været debatteret her i Tinget, og fra den Side, hvortil jeg hører, har man hævdet, at man i Særdeleshed efter de ny Love, som kom i 1891 om Alderdomsforsørgelse og Fattigforsørgelse, ved hvilke Indfødsretten gjordes til Betingelse for at opnaa disse, maatte gaa noget forstigt frem med at give Indfødsret, saa meget mere som man de fleste andre Steder i andre Lande gaar betydelig strengere frem, og da navnlig i vort Naboland Sverige, hvorfra de fleste komme, som søge Indfødsret. Men naar vi nu ere gaaede med til at foreslaa, at man atter optager denne Person, som har Nr. 259 paa Lovforslaget, saa er det nærmest isølge den